

Sankt Hans båletalen 2022 v/Hans-Christian Eisen

I midsommervisen synger vi "Vi vil fred her til lands", fordi vi mener, at det er den rigtige måde at løse internationale problemer. Men verden står ikke stille, og vi bestemmer ikke, hvad vil ske. For mange år siden opførte Tivoli en musical, som hed: "Stop the World I want to get off!" Men det er ikke muligt at stoppe verden, for den forandrede sig d. 24. februar, da Putins Rusland angreb et af sine nabolande. Det føles helt forkert i en moderne tid, hvor vi i den grad alle er afhængige af hinanden. Det er nærmest umuligt at forstå, Putins motiver. Omkring Napoleonskrigene grænsede Prøjsen, Østrig-Ungarn og Kejserriget Rusland op til hinanden, og det var først efter den første verdenskrig, at kortet kom til at ligne det, som vi kender i dag. Det var især den russiske revolution, som førte til dannelsen af en lang række Sovjetrepublikker i årene 1919-21.

Murens fald og Sovjetunionens opløsning gav os alle sammen en stærk tro på fremtiden med evig fred i Europa. Politikerne talte ligefrem om FREDSDIVIDENDEN, og om hvad den kunne bruges til. Der var ingen, der troede, at der igen ville blive krig i Europa.

Verden er nu blevet et anderledes sted at være, men det synes dog at være ret klart, at den russiske præsident ikke har opnået det, han ville. Især det vestlige Europa blev styrket i vores samarbejde. Det har overrasket ham. Det er tydeligt for mig, at han har fejlet. Jeg tror, at han leder efter den berømte kattelerm. Vestens sammenhold og styrke, kan vise vejen – hvis han tør af hensyn til det indre Rusland.

Når vi er samlet her Sankthansaften med bål og en heks, så må vi ikke glemme den dystre baggrund, som bålet også har. I Danmark fik kong Chr.IV, som var heksejæger, gennemført mange hekse-processer. Vi kan i dag glæde os over, at det fik en ende. Det får mig også til at tro og håbe – at krigen i Europa også snart vil få en ende.

Men i dag ser det ud til, at der udskrives en ny regning, hvor Danmark nok også må betale sin del. Der er en underlig inert i den udvikling, hvor langt flere mennesker kunne have det godt, hvis der ikke var krig. Vi kan og skal ikke lukke os ude fra den verden, der er uden for vores dør, for vi er selv en del af den. Men vi kan vise, at fred og ro, og frihedsrettigheder som ytrings- og forsamlingsfrihed ikke er utopiske målsætninger, men at det er muligt at opnå dem gennem samtale og samarbejde.

For mere end 100 år siden skrev Johannes V. Jensen "Den lange Rejse", en roman om mennesker i tiden efter at isen var smeltet. Menneskene var efter hans opfattelse nogle forvirrede flokdyr, hvor det kun handlede om at spise, sove - kort sagt om at overleve. De drog gennem terrænet i store flokke, og når det blev mørkt samlede de sig i en stor klump og de stærkeste var inderst nærmest ilden og de svage var rundt om dem. I nattens løb kunne de vilde dyr tage nogle af de svage.

Men efterhånden gik det op for de stærkeste, at det ikke kunne gå i det lange løb, flokken skulle forsvare sig, hvis den ville overleve. Derfor kom de svageste nu ind i midten og de stærkeste dannede en ring omkring dem, og de overlevede.

Det er længe siden, men i Danmark kan vi sige, at der er ikke noget nyt under solen.

Udviklingen kræver stadigvæk, at de store og stærke sætter sig yderst omkring de svage, for at sikre deres liv og fremgang. Krigen mellem Rusland og Ukraine viser, at det er ikke kun et nationalt fænomen. Man kan med et omskrevet Kennedycitat fra hans indsættelsestale i januar 1961 udtrykke det på denne måde: "Spørg ikke verden, hvad den kan gøre for dig. Spørg i stedet verden, hvad vi kan gøre for den."

Det er et problem, når verdens politikere tror, at globale problemer kan løses nationalt. Det kan vise sig at være et politisk svigt, hvis de forskellige landes ledere ikke kan stå sammen i kampen for at løse de fælles globale problemer.

I Danmark har vi et godt eksempel på problemløsning, og på hvordan man kan skabe fred mellem to folk. Det er den aftale, som Danmark og Forbundsrepublikken Tyskland underskrev i 1955, og som sikrede mindretallets rettigheder både nord og syd for grænsen.

Vi kan roligt sige til de mange, der slås med brødre: Se! Det kan lade sig gøre, også uden at vende den anden kind til. Lad dette budskab lyde ud over hele Europa og hele verden.

Vi skal være med til at sikre, at alle trods deres forskellighed har deres rettigheder. Vi skal sørge for, at de kan leve på deres egen måde uden indblanding. Sådan som vi gør i vores landsby med vores foreninger, vores købmand og vores naboer.

Rundt om i byen er en masse små og store naboskaber, som f.eks. vores vendeplads i Mørbjergparken,

Fordi Vindinge også har en fantastisk idrætsklub, som er noget for utroligt mange familier, og et kulturcenter, som tirsdag efter tirsdag samler mere end hundrede vindingeborgere til spisning med et efterfølgende kulturelt indslag.

Og så har vi en lokalhistorisk Forening – som i øvrigt er vært for aftenens arrangement.

Det er endda kun nogle af de mange aktiviteter, der trives i vores landsby, og som i mine øjne gør Vindinge til noget særligt. Det særlige understreges af landsbyens meget gamle historie, som går helt tilbage til romersk jernalder, og som ROMU har dokumenteret i de seneste år – og jeg kan garantere, at de er ikke færdige endnu. Desuden er Vindinge et af de ældste stednavne i Danmark, som er nævnt i Knud den Helliges gavebrev til domkirken i Lund fra 1085.

Alle de nævnte ting forpligter os alle sammen til at passe godt på Vindinge. Det forpligter os til forsat at tage godt i mod de tilflyttere, som også vil komme i årene fremover. Vi skal sørge for, de hurtigt vil føler sig hjemme og bliver en del af vores Vindinge.

Til sidst lige et godt Sankt Hans-råd fra Galicien: Stil et fad med blomster uden for i nat, således at det kan samle den magiske midsommerdug. Vask jer i det i morgen tidlig – det giver en sund hud, og det er ikke hekseri!

Hans-Christian Eisen